pentru a le arăta drumul. Delbrel intră cel din urmă în râŭ, în urma caiduluĭ şi a şerifuluĭ Hamza. De odată se aud ţipete. Omul din capul convoiuluĭ este târât de curent şi dispare împreună cu calul săŭ; maĭ mulţĭ alţiĭ sunt de asemenea luaţĭ.

Delbrel, pe calul săŭ, care se lupta desperat cu furia curentuluĭ, căuta să-şĭ păstreze sângele rece.

Incetul cu încetul, însă spaima îl coprinse, şi neştiind ce maĭ face începu să tragă de frâŭ. Calul zăpăcit îşĭ pierdu direcţia şi fu luat de râŭ. Amândouĭ se sbăteaŭ disperaţĭ, căcĭ Delbrel se simţea pierdut. Călăreţiĭ carĭ ajunseră pe celălalt mal îĭ strigaŭ să-ĭ scoată frâul şi chinga, dar din pricina sgomotuluĭ valurilor, el nu auzi nimic. Atuncĭ îĭ făcură semne scoţând frâul cailor lor, până ce Delbrel înţelese, şi făcu asemenea. Calul lăsat liber îşĭ căpătă orientaţia şi cu multă trudă isbuti să ajungă la ţărm.

După aceea făcură o haltă, pentru a-şĭ curăţi caiĭ şi armele, şi plecară maĭ departe.

La prânz se opriră din noŭ, pentru o oră şi profitară de această ocazie pentru a-şĭ usca hainele, întinzându-le la soare.

Se luară toate precauţiunile, pentru că ţinutul acela era foarte periculos din pricina triburilor carĭ rătăceaŭ. Aşezară santinele pe toate părţile convoiuluĭ.

Porniră din noŭ fără incident. Delbrel nu putea să crează ochilor. Cum? nu-ĭ văzuseră încă nimenĭ? Lăsară Messun la stânga şi luară direcţiunea Nord-Vest, spre Şerfa-el-Fum unde trebuiaŭ să facă o a doua haltă. Acest sat locuit de *maraboutus* şerifĭ, este aşezat la poalele Beranrnhusuluĭ, şi ocupă un muntişor cu coastele repezĭ. In momentul când ajunseră să vadă satul Şerfa-el-Fum, de o dată apăru pe o colină un călăreţ care însă pieri imediat. Cine putea fi acest călăreţ care avea atâta grabă de a fugi?

„Indată nepotul caiduluĭ, eŭ şi cincĭ călăreţĭ, încărcând carabinele ne aruncarăm pe urmele luĭ, dar nu găsirăm nimic... Eŭ nu maĭ avuĭ nicĭ o îndoială că acesta era o santinelă a inamiculuĭ, şi spuseĭ şi caiduluĭ părerile mele. „Te înşelĭ, îmĭ răspunse el, acesta trebuie să fie vre-un lucrător, pe care numărul nostru cel mare l'a speriat şi trebuie să se fi ascuns într'o vâlcea". Ridicaĭ capul, căcĭ această explicaţie nu mă prea asigură, ba din contră, eram convins că în curând vom fi atacaţĭ. Dar n'avuĭ ce face şi trebuiĭ să urmez pe ceĭlalţĭ. Imĭ cercetaĭ carabina şi mă asiguraĭ că revolverul îmĭ funcţionează bine.

„După o jumătate de oră, ajunserăm la o vale în fundul căreia curge Ued-Mellah, un râŭ sărat, şi a căruĭ apă, cu foarte mare trudă se poate da animalelor însetate. Oameniĭ noştri scoaseră frânele cailor, ca să poată bea maĭ uşor, şi aproape toţĭ se trântiră pe iarba după mal. Eŭ, împreună cu nepotul caiduluĭ şi cu cincĭ saŭ şease tovarăşĭ, rămaserăm călărĭ, temându-ne mereŭ. Vorbeam de una de alta, când auzirăm de odată, la câteva sute de metri înaintea noastră, strigăte: Ah! uili!.. Ah! uili!.. Era strigătul de bătae al arabilor Uled Urima, teribiliĭ berberĭ aĭ munţilor din Riffulul meridional. Eŭ, nepotul caiduluĭ şi tovarăşiĭ săĭ, de abia avurăm timp să ne punem în ofensivă, când o avalanşe de călăreţĭ făcu irupţiune în vale. In maĭ puţină vreme cât trebuie să povestesc, furăm înconjuraţĭ de toate părţile; deja armele şi gloanţele şueraŭ. Ca să dăm timp tovarăşilor noştri isolaţĭ de a se pune în defensivă, răspunserăm la salva lor şi omorârăm un om şi doĭ caĭ; nouă, gloanţele lor ne omorâră treĭ catârĭ şi douĭ din oameniĭ noştri fură puşĭ în imposibilitate de luptă.

In acest timp convoiul se grupă în ordine perfectă cu precisiune admirabilă şi cu o iuţeală de necrezut. Caidul, înconjurat de oameniĭ săĭ ajunse în primul rând şi o parte din oameniĭ noştri se aruncară asupra inamiculuĭ care păru pentru un moment desconcentrat. Convoiul urcă pantele văeĭ; fiecare om era la postul săŭ, în picioare lângă catâr, cu puşca Remington în mână, gata de a da foc.

Noĭ eram hotărâţĭ să ne vindem scump pieile. Uled-Urima, reveniţĭ din surpriza în care-ĭ adusesem, se aşezară într'un rând şi se pregăteaŭ a ne sarja. Lupta corp la corp era să fie teribilă, căcĭ noĭ eram maĭ puţinĭ la număr şi maĭ aveam şi doĭ oamenĭ morţĭ şi maĭ mulţĭ rănițĭ. Eu începusem a regreta această călătorie căcĭ mă vedeam vârât între două triburĭ, Uled Urima şi tovarăşiĭ meĭ Angadis, carĭ eraŭ vecinic în certurĭ. Cu toată influenţa sa, şeriful Hamza nu putu face nimic şi prima lovitură avu loc. Să vă spun ceeace se petrecu? Nicĭ eŭ nu ştiŭ. Strigăte de dracĭ eşiţĭ din infern, bubuiturĭ, loviturĭ de arme şi toate acestea în mijlocul unuĭ nor de praf şi de fum. Vălmăşeala dură vre-o zece minute şi din noŭ Uled-Urima se depărtă pentru a se reforma. Noĭ nu maĭ eram de cât cincĭsprezece; cincĭ eraŭ morţĭ saŭ rănițĭ şi restul trupelor apăra convoiul care se retrăgea către Şerfa-el-Fum.

Abia trecură câteva minute şi zărirăm dinspre Nord-Vest o trupă nouă care sosea în goana cailor şi care trecu pe lângă convoiul nostru după ce trecu printre Uled-Urima, pe care-ĭ risipi. Aceştia eraŭ călăreţiĭ amicĭ din Şerfa-el-Fum carĭ auzind împuşcăturile, ne veneaŭ în ajutor. Eram scăpaţĭ... Tribul Uled-Urima, după câteva împuşcăturĭ schimbate cu noiĭ veniţĭ, plecară în galop.

„In această zi tristă, dela 25 Noembrie 1892, Caidul Hamed-Bu-Zeggani pierdu şease oamenĭ, opt catârĭ şi şease caĭ.

„La şease ore seara sosirăm la Şerfa-el-Fum, împreună cu morţiĭ şi răniţiĭ noştri.

„La 28 Noembrie intrarăm în Fez prin poarta Bu-Djelud; deasupra eraŭ spânzurate maĭ multe capete de rebelĭ din tribul Beni M'ter; zidurile aveaŭ urme de sânge. Ah! Muley-el-Hasan nu glumea!"

D-nu Delbrel sfârşeşte istorisirea aceşteĭ teribile zile, făcând maĭ multe reflecţiĭ foarte frumoase, şi nişte observaţiĭ juste, asupra acestor triburĭ.

Vetor.

CĂTRE CITITORI

Anunţăm pe cititoriĭ noştri că vom publica orĭ-ce articole interesante privitoare la călătoriĭ saŭ vânătorĭ, în ţară saŭ străinătate, ce ne vor fi trimese.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate direcţiuneĭ **«Ziaruluĭ Călătoriilor»**, *strada Brezoianu, 11, Bucureştĭ.*

NOUILE MARI PREMII

CE SE VOR OFERI DE

ZIARUL „UNIVERSUL”

abonaților săĭ la tragerea din luna Noembrie, 1912

O Splendidă Vilă la Sinaia

«Vila Nicolae», construită anume pentru tragerea viitoare, pe strada I. C. Brătianu, în poziția cea maĭ pitorească din localitate

UN ELEGANT DORMITOR DE BRONZ

mare valoare, al 8-lea dormitor furnizat pentru premiile noastre de Industria Metalică «Marcu», Bul. Elisabeta, 8

O GARNITURA MOBILA DE BAMBU PENTRU SALON

compusă din : o canapea, 4 scaune, o masă, o consolă cu oglindă, 2 piedestale cu 2 vase japoneze, cumpărate de la marele magazin E. A. Pucher, Bulevardul Elisabeta, No. 15 (Hotel Princiar)

UN DORMITOR DE LEMN FIN

construit în marea fabrică de mobile de lemn Marin V. Ganea, șoseaua Mihaĭ-Bravul No. 37 și str. Șerbănică, No. 10. Sucursala calea Victorieĭ, No. 107

UNA SUFRAGERIE MODERNA

compusă din : Un bufet cu marmură Sf. Ana, cu geam de cristal pictat, cu oglindă ; O masă pentru 12 persoane, cu 6 scaune tapisate și îmbrăcate, imitație de piele. Cumpărată de la marele magazin de mobile «Compania Americană», str. Carol, 74, vis-à-vis de piața de florĭ, lângă Hotel Dacia

O bucată pânză de borangic albă, de 9 metri; una idem frez, de 4 m.; una idem bleu, de 5 m.

cumpărate de la Expoziția Caseĭ Școalelor

Un serviciu de ceaiu, de metal alb fin, argintat și garantat că nu înegrește, compus din : o tavă frumos ciselată, cu mânere, și 12 pahare într'o formă nouă și elegantă. Acest serviciu este o podoabă pentru orĭ-ce casă. **O fructieră de metal fin, argintată**, înaltă de 50 cm. și având 3 glastre pentru fructe și un vas pentru florĭ. **O fructieră de metal alb**, imitând exact argintul vechiŭ, înaltă de 37 cm., având și un vas mare de cristal pentru fructe. Toate aceste obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de ceasornice și bijuteriĭ en gros și en detail Frațiĭ A. & I. Roller, Bucureștĭ, strada Smârdan, No. 35, etajul I.

Un serviciŭ de cristal pentru înghețată, compus din o cupă mare și 6 farfurioare, montate în metal argintat Christofle V. P. F. **Una pungă de argint** veritabil, oxidată. **Una fructieră** de metal argintată, cu 6 cuțite de metal cu lama aurită, pentru desert. Toate aceste obiecte au fost cumpărate de la cunoscutul magazin de bijuterie Th. Radivon, Bulevardul Elisabeta, No. 8 bis.

Un gramofon cu 6 plăcĭ Perfection. **O mandolină** italiană. **Una muzică de masă** cu manivelă, cu 6 cântece. **Una chitară** franceză. Toate acestea sunt cumpărate de la vechiul și cunoscutul magazin de muzică N. Mischonzniky, furnisorul Curțiĭ Regale, strada Colțeĭ, No. 7, Bucureștĭ.

«Una bicicletă elegantă «Sport», cu roata liberă și frână automatică, prin contra-pedalare. **Una pușcă** de vânătoare cu două țevĭ, țevile de oțel «Bayard» din renumita fabrică de arme «Pieper-Bayard». Această armă are patru zăvoare de siguranță, țeava stângă choke-bore și poate întrebuința atât pulberea neagră, cât și pulberea fără fum. **Una carabină** semi-automatică de mare precisiune **«Pieper»**, cu tirul garantat precis. Cumpărate de la marele magazin de arme și biciclete B. D. Zisman, furnisorul Curțiĭ Regale, 47, calea Victorieĭ, Bucureștĭ.

Una mașină de cusut, marca Compania Americană, calitate superioară. **Un gramofon** marca «Melodion Carmen Sylva», cu două arcurĭ remontabile în timpul mersuluĭ cu 6 plăcĭ marca Premier record. Toate aceste obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mașinĭ de cusut, gramofoane și biciclete en gros și en detail Compania Anglo-Americană, strada Carol 50, Bucureștĭ.

Un ceasornic de aur 14 carate cu 3 capace, pentru dame, marcat de Stat. **Două serviciĭ** de argint pentru ouă, compuse fie-care din câte treĭ bucățĭ, într'o cutie foarte elegantă. **Una pendulă** elegantă și modernă. Toate acestea sunt cumpărate de la vechiul și cunoscutul magazin de încredere «Ceasornicăria Colțeĭ», Bucureștĭ, strada Colțeĭ, No. 31.

O armonică italiană, 21 clape, 8 basurĭ și tonurĭ de oțel. **O vioară** fină cu cutia eĭ. **O pelerină** de ploae portativă pe ambele părțĭ. Toate acestea sunt cumpărate de la „Compania Generală“, mare biurou de importațiune, strada Smârdan 29, etajul I.

Două ceasornice de aur pentru damă.

Două ceasornice de aur cu câte 3 capace, de bărbat

Șease ceasornice de argint.

Șease ceasornice de metal fin argintate, cu câte 3 capace.

Treĭ ceasornice de metal imitând argintul rusesc.

Cincĭ coliere-lănțișoare de argint veritabil pentru gât.

Una geantă de alpaca veritabilă.

2 costume de haine saco, după măsură și alegerea stofeĭ, carĭ se vor confecționa de cunoscuta croitorie Jaques Grimberg, strada Academieĭ, No. 25.

Una mașină mare de bucătărie „Ideal“, cu 4 ochiurĭ din table de oțel, cu cazan de aramă, elegant și solid construită, cumpărată de la cunoscuta fabrică de tinichigerie Mihail D. Botez, Bucureștĭ, calea Văcăreștĭ, 142.

O colecție de legĭ compusă din 5 volume, de la d Ghețu, calea Dorobanților 100.

Un serviciŭ de oțet și untdelemn, de alpaca veritabil, fin argintat și conținând 5 piese de cristal alb : una de oțet, una de untdelemn, una de muștar, una de sare și una de piper, pe un suport de metal de toată frumusețea.

Una mașină de călcat pentru croitorie, sistem Sol-Pop, ultima perfecțiune.

O vulpe de teracotă. **20 plachete** argintate, reprezentând pe Regele și Regina.

Afară de acestea, toțĭ abonațiĭ maĭ primesc gratuit un volum din **«Memoriile Regeluĭ Carol I al Românieĭ**, saŭ un volum din cărțile ce apar în editura ziaruluĭ „Universul“ tipărite anume pentru abonațĭ.

Prețurile de abonament sunt aceleașĭ : **Pentru un an leĭ 18 ; pe 6 lunĭ leĭ 9,15 ; pe 3 lunĭ leĭ 4,65.**

Pentru concurarea la premiile de maĭ sus, abonațiĭ pe un an primesc 30 bonurĭ, ceĭ pe șease lunĭ 15 și ceĭ pe treĭ lunĭ primesc 5 bonurĭ. Abonațiĭ pe un an participă la două tragerĭ, decĭ după prima tragere vor primi încă 30 bonurĭ. pentru tragerea următoare.

Anul XIII—No. 809 5 Banĭ în toată ţara 5 Miercurĭ 7 Noembrie 1912

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

ŞI AL ÎNTÂMPLĂRILOR DE PE MARE ŞI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Lei 2,60 pe an în toată ţara

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
No 11,—STRADA BREZOIANU,—No. 11

ZIARUL CĂLĂTORIILOR
Apare odată pe săptămână, Marţea

VASUL MORŢEI. —*(Vezi pag. 5848).*

Vasul Morței

Ilustrația din pagina întâi reprezintă scena groaznică a unui naufragiu pe plută, în ocean. Cazul acesta s'a întâmplat — zice Maurice Tessier, după care traducem aceste rânduri — acum câți-va ani pe când era secund pe bordul vasului *Cordillera*.

In timpul când s'a produs naufragiul, vasul navigase trei-spre-zece luni făcând cursa Liverpool-Cap și apoi de la Cap la New-Castle, unde imbarcase o mare cantitate de cărbuni.

La un moment, vasul fiind în pericol, marinarii improvizară o plută. Dar pluta aceasta fu vasul morței. In valurile furioase ale oceanului, marinarii pieriră unul câte unul.

C. Arg.

MEYNE REID

King George's Sound

Distanța care desparte Pointe-de-Galles de King George's Sound e aproape de 1200 mile și prin urmare trebuia să facem 14 sau 15 zile ca să ajungem la ținta călătoriei. Ne aprovionasem cu cărbuni în așa fel încât pe lângă magaziile vaporului mai erau pe pod 2 rânduri de saci din acest prețios combustibil, lăsând între ele un petec de trecere. Dacă se întâmplă să ne surprindă pe mare vr'o furtună primul lucru ce l'am fi făcut ar fi fost aruncarea în mare a sacilor, căci, pe lângă că împedecau manevrarea, dar îngreuiau foarte tare nava. Cu toate că pasagerii erau deprinși cu aceasta, totuși în fiecare dimineață citeam o evidentă satisfacție pe fețele lor văzând ușurința vaporului, care se ridica d'asupra apei pe atât cât acea substanță se ducea, în valuri de gaz și de fum pe largul ogiac al corăbiei.

In curând suntem sub ecuator și trecem această linie fictivă care desparte ambele emisfere. Pentru primaoară zăream cerul scânteetor al acestei părți a lumei și seara rămâneam în totdeauna cel de pe urmă pe pod implântându-mi ochiul în acel chaos, nou pentru mine. In acea epocă, îmi aduc încă aminte, luna adăoga lucirea ei la aceea a stelelor și s'ar fi putut ceti un jurnal pe pod în miezul nopții, tot atât de bine și de sigur ca și ziua la 12 în stradele Londrei.

Cele din urmă zile ale acestei călătorii au fost destul de penibile, marea era turburată, aerul rece. In pofida acestei schimbări, cea mai mare parte din oameni n'au încetat să-și facă băile reci de dimineață. Am făcut și eu ca și dânșii. Dar e o teribilă senzațiune să te bagi cum ești din pat într'o apă atât de rece; adevărul e că ești prea bine plătit cu o plăcută reacțiune ce se operează pe urmă.

In fine pe la ora 11 și dela pornirea noastră pământul a început să se zărească: eram în fața Australiei, acest vast continent tot atât de mare ca și cele 4/5 ale Europei, și pe care rasa cea albă le cunoaște și le locuește de puțin timp. Ce frumos cer e al nostru! Și dela ce timp ajungem ca să profităm de experiență, de lucruri, de descoperiri, care sunt rezultatele muncei celei mari ce oamenii au cheltuit în timpul secolilor trecuți. Ce abis între străbunii noștri cei ignoranți, la voia tuturor puterilor naturii și între omul civilizat al acestui secol care-l stăpânesc, care poate să-și transmită gândul dela un capăt la celalt al lumii în vre-o câteva ore; să facă înconjurul lumii în câteva luni, să trăiască în căldură în mijlocul gheței și să-și găsească hrană în orice loc.

Acestea erau reflecțiunile mele pe când puternica noastră navă ne ducea spre acel pământ la care am ajuns după o călătorie așa de scurtă și de puțin obositoare. Intrăm în micul golf a lui King George's Sound, ce e situat la punctul de sud-est al Australiei; acolo Englezii au stabilit un penitenciar și depozitul lor de cărbuni pentru serviciul vaporului. Țărmurile ni s'au părut cam râpoase și de un aspect cam curios; micul golf era singuratic și liniștit. Orașul nou era clădit în fund pe costișă lină; nu se compunea decât din vr'o câteva căsuțe înconjurate cu grădini, în care am găsit toate florile Europei: roza orgolioasă, superbă, edorantă, lângă toporașii sentimentali, garoafele cele modeste lângă fragedele viorele. Ce bucurie să regăsești aceste scumpe parfumuri! Câte amintiri nu ne deșteptau ele! Ajunsese în epoca primăverii, în momentul când natura își desvălește minunile ei. Am avut cea mai mare plăcere să culegem înși-ne câteva flori, le-am făcut buchete prezentându-le pasagerelor care au simțit aceeași plăcere primindu-le ca și noi cari le dăduserăm.

Dar după câteva ore de preumblare prin străzile tăcute ale acestui oraș, ne hotărârăm să mergem la vânat. Scoțând armele din sacii lor, aceștia îi umplurăm cu merinde. Comandantul ne-a împrumutat bărcile cele mai mari ale navei și peste puțin, grație unui vânt favorabil, ne îndreptam spre o insulă mică, ce se zărea în depărtare în fața noastră.

Insula către care ne ducea un om de pe vapor, se chema Rabbit's Island, insula cu epuri de mosc: nume destul de semnificativ; dar nu prea era pe gustul meu, care doream să împușc un animal mai nobil.

— Face mai mult osteneala noastră decât vânatul în sine, să ne ducem 4 mile să ucidem epuri de mosc, ziceam unuia dintre tovarășii mei.

— Mâine ne vom satisface dorința asupra Kangurilor, răspunse pilotul, care auzise cuvintele mele; în tot cazul dacă n'ai vânat epuri de mosc decât numai în Europa, bănuiesc că nu ți s'a prezentat un vânat mai frumos ca acesta.

Asigurați de această afirmațiune, nu ne ocupam decât să tragem în sbor asupra numeroaselor păsări de mare ce veneau la fiecare moment sburând pe deasupra capetelor noastre; țipetele ce dădeau cele rănite și muribunde, atrăgeau pe altele, așa încât nu duceam lipsă de țintă.

Cu toate astea peste puțin a trebuit să le lăsăm în pace, pentru că ne apropiam de insula care era țelul călătoriei noastre. Era acoperită cu iarbă, cu spini și vre-o câteva păduri. Inaintând spre ea am putut să zărim pe mal o întreagă companie de epuri de mosc ce pășteau, se jucau și săreau. Grație puținului sgomot ce făcea barca speram să ne apropiem fără să se sperie aceste animale. Ne-am pregătit armele și ne-am așezat așa încât să putem trage toți în acelaș timp asupra bandei fără să ne incomodăm unul pe altul; unul din noi trebuia să comande focul încet. Cu cât ne apropiam mai mult, cu atât puteam distinge mai bine animalul cu lungi urechi. Erau mulți și păreau că nu se îngrijesc; dar cel mai bătrân din bandă—negreșit—începuse să miroase în aer, să asculte, să facă mici sărituri cam de spaimă la dreapta și la stânga, când pilotul cârmind barca prezentă malului partea unde eram așezați. Eram la o depărtare de 40 m. și semnalul s'a și dat. Zece lovituri de pușcă se auziră în acelaș timp, împrăștiindu-se fumul, văzurăm pe mal cadavrele a 4 epuri ce se sbăteau în ultimele convulsiuni ale agoniei. Ceilalți periseră. Un strigăt puternic de „ura" răsună în văzduh și noi debarcarăm.

Soarele era la o suliță pe cer, căldura destul de mare. Am hotărât împreună ora reuniret pentru prânz și fiecare din noi intrarăm înăuntrul insulei luând direcția ce-i convenea. Erau în adevăr un mare număr de epuri de mosc și vr'o câțiva porumbei; dar ceea ce era mai mult și pe care le întâlneam la mică distanță unele de altele erau numeroase sticle de șampanie deșerte, ceeace proba că insula asta era des vizitată de oameni ce nu prea erau certați cu băuturica. Și probabil că în asemenea escursii se ocupau mai mult cu băuturica de cât cu vânatul. In ori ce caz dacă fabricanților le lipsesc sticle goale, n'au decât să trimeată o navă să le ridice pe cele din Rabbit 's Island.

Am făcut o adevărată hetacombă de epuri de moscu. După câte va luni pe mare, se simte cineva fericit, să alerge prin iarbă, spini și păduri. După un formidabil prânz am reluat direcția vaporului, ale cărui catarguri ușoare se zăreau de departe.

Ajungând pe bord, am primit cu plăcere complimentele damelor; dar puțin pe urmă am fost siliți să le redăm insutite; căci vreo câteva din ele, imitând oa-

menii echipagiuluĭ, aŭ pescuit cu undiţa; prinseseră un număr considerabil de un fel de peşte ce se prindea cu atâta uşurinţă că de multe orĭ n'aveaĭ decât să arunci undiţa şi să o retragĭ.

Trad. de **Tomescu-Putna**

MAXIM GORKI

PORTUL

Cerul întunecat de praful care se ridică din port este tulbure. Soarele arzător priveşte prin marea verzue, întocmaĭ ca printr'un des voal. El nu se poate reflecta în apă, pe care o loveşte în fiecare clipă lopeţile bărcilor, helicele vapoarelor, pântecele şalupelor şi bărcilor cu pânze carĭ brăzdează în toate sensurile imensul port. Şi valurile măreĭ, închise în granit, sufocate de enormele cantităţĭ de greutăţĭ pe care le poartă, se asvârlă cu furie pe laturile vaselor, pe cheiurĭ, se sbat şi murmură spumegând sub loviturile ce le suferă.

Sgomotul lanţurilor, uruitul vagoanelor încărcate cu mărfurĭ, gemătul metalic al tablelor de fer căzând pe panajurĭ, scârţâitul cariolelor, şuerăturile vapoarelor când une orĭ ascuţite, când alte orĭ mugitoare, ţipetele hamalilor, marinarilor şi vameşilor, toate aceste sunete diverse se contopesc într'o singură muzică, aceea a munceĭ, şi vibrează pierzându-se departe, mult departe în aer, ca şi cum s'ar teme că va dispare imediat ce se va arăta.

Şi de pe ţărm vin mereŭ noĭ sgomote, carĭ, asurzitoare şi rostogolindu-se, zguduie totul în jurul lor saŭ pătrund sfâşiind aerul arzător şi prăfuit.

Granitul, fierul, lemnul, vaporaşele şi oameniĭ—totul intonează un imn furios şi pasionat neobosituluĭ zeŭ al Traficuluĭ. Dar glasurile oamenilor, abia înţelese, păreaŭ slabe şi ridicule, întocmaĭ ca şi oameniĭ, din cauza aceste marĭ zarve.

Imbrăcaţĭ în zdrenţe soioase, încovoiaţĭ sub greutatea poverilor, eĭ muncesc în vârtejurile de praf, într'o atmosferă de căldură şi de sgomoot, şi sunt neĭsemnaţĭ, micĭ, în faţa coloşilor de fer carĭ îĭ înconjoară, în faţa munţilor de mărfurĭ, a vagoanelor zgomotoase şi a tuturor acestor lucrurĭ create de înşişĭ. Opera lor i-aŭ robit şi i-aŭ dăruit din personalitatea lor.

Vagoanele ancorate respiră saŭ suspină profund, şi din fie care sunet pe care îl scot, pare că se desprinde un dispreţ ironic pentru oamenĭ carĭ aleargă pe punţile lor şi le umplu pântecele cu producţiile uneĭ muncĭ de sclavie.

Inaltele fiice ale debarcaderuluĭ sunt ridicol de lugubre; ele transportă pe umeriĭ lor imense cantităţĭ de grâne, pe carĭ le depun în pântecile de fer ale vapoarelor, ca să câştige câteva bucăţĭ de pâine, pentru stomacurile lor flămânde; oameniĭ, scăldaţĭ în sudoare, abrutizaţĭ de oboseală, de sgomot şi căldură, maşinele strălucitoare, puternice şi nepăsătoare, făcute de mâinile acestor oamenĭ, aceste maşinĭ mişcate, nu de vaporĭ, ci de muşchiĭ şi sângele creatorilor lor, ironie rece şi crudă!

Sgomotul zdrobeşte, praful irită nările şi ochiĭ, căldura arde corpul şi 'l oboseşte, şi totul de jur împrejur pare elastic, copt, neliniştit, gata să izbucnească într'o grandioasă catastrofă, după care aerul va redeveni respirabil şi uşor, pământul se va linişti de sgomotul acesta chinuitor, de nebunie melacolică..., şi oraşul, marea, cerul, vor fi liniştite, apoĭ bine făcătoare.

Dar aceasta nu este decât o iluzie în treţinută de neobosita speranţă a omuluĭ şi neperitoarea sa dorinţă nelogică de... libertate.

Al. Agnese.

Una din cele mai graţioase rase asiatice

TIPURI DE FEMEI SIAMEZE

Siamezii aparţin varietăţeĭ speţeĭ omeneştĭ numită rasa mongolă. Eĭ sunt veniţĭ probabil din susul platourilor Tibetuluĭ şi locuiaŭ toată ţara care formează azĭ provincia chineză Yunnan, de unde aŭ fost goniţĭ.

Fată de măritat

Copiiĭ de familie bună sunt îmbrăcaţĭ cu haine de mătase cu broderiĭ şi poartă brăţărĭ de aur.

Fetele ies pe stradă îmbrăcate foarte simplu; numaĭ pe la **12** anĭ li se permite să îmbrace un «languti», o bucată de stofă cu care se încing. Fetele nu se încing la piept de cât atuncĭ când sunt în vârsta măritişuluĭ.

Fetiţă de familie nobilă

Siameziĭ, barbaţĭ şi femeĭ, îşi tae părul. Adevărata coafură atât pentru bărbat cât şi pentru femee era să-şĭ radă complet capul; dar acum acest obiceiŭ a început să dispară.

„Ziarul Călătoriilor“

In America de Sud

BUENOS-AYRES

Bogăţia aceste ţărĭ constă, după cum am comunicat cititorilor, în agricultură. Argentina are treĭ milioane kilometri pătraţĭ cu 100 milioane hectare pământ cultivabil, din carĭ până azĭ numaĭ 18 milioane hectare sunt muncite. Decĭ în Argentina se găseşte mult de lucru.

Cerealele ce se seamănă maĭ mult aicĭ, sunt: grâul, inul, porumbul şi ovăzul. Pământurile aŭ fost vândute cu zecĭ de anĭ înainte de către guvern pe preţurĭ derizoriĭ, iar ceĭ ce le-aŭ cumpărat neavând posibilitatea de a le cultiva din cauza lipseĭ de braţe, s'aŭ ocupat cu

creşterea vitelor şi în acelaş timp cu semănatul trifoiului şi a lucernei, ceea ce fac şi azi foarte mulţi estancieros (proprietari). Mulţi dintr'inşii, după ce s'aŭ îmbogăţit astfel, aŭ început a arenda şi a vinde părţi din „Estancias" (moşiile) lor la colonişti şi astfel s'aŭ format micile colonii. Aceşti mici colonişti având recolte bune, aŭ putut cumpăra pământ şi astfel cu timpul aŭ ajuns şi, proprietari bogaţi, iar mulţi s'aŭ mărginit cu arendăşitul.

Ceea ce aŭ de suferit coloniĭ, este clima schimbătoare în această ţară. Astfel la începutul luĭ Decembrie, când avem aicĭ călduri şi când spicul grâuluĭ începe să se îngroaşe, vine deodată un îngheţ care nimiceşte toate grânele. Un alt mare neajuns sunt lăcustele cari se ivesc în fiecare an din Nordul ţăreĭ, din Chago—un pustiu lângă Bolivia—şi dacă acestea se ivesc înainte ca paiul grâuluĭ să fie destul de tare, toată recolta e nimicită.

Partea de Sud a ţăreĭ suferă maĭ totdeauna de secetă, astfel că aicĭ până în ultimul moment nu se poate şti ce recoltă va fi. Ceea ce salvează ţara e că la Nord este maĭ totdeauna abundenţă în cereale de exportat.

Cred că veţĭ fi aflat că anul acesta am avut aicĭ o recoltă de porumb abundentă, calculându-se cantitatea ce se va exporta la circa 5 milioane de tone, din care până acum nu s'a exportat de cât 50 la sută.

AFACERILE DE CEREALE

Afacerile de cereale se fac aicĭ cu totul diferint ca la noĭ. Vânzările se fac în majoritate direct între colon „chacarero" cum este numit, şi exportator; nu există mijlocitorĭ, şi sunt foarte puţinĭ speculanţiĭ. Exportul se face aproape de numaĭ 9 case maĭ importante.

Aceste case îşĭ aŭ agenţiile şi reprezentanţiĭ lor în toate staţiunile ţăreĭ. Vagoanele se expediază la Buenos-Ayres, Rosario, Bahia Blanca, Santa Fé, etc., parcurgând în Argentina 28.000 kilometri drum de fier.

Treĭ case din acestea formează un trust şi ele dictează preţurile cu toate bursele oficiale, astfel că micul agricultor după ce are de pildă arenda colosală şi munceşte din greŭ, are de luptat şi cu aceştĭ acaparatorĭ.

Cu această ocaziune ţin a arăta meritele unuĭ conaţional de al nostru, d. M. Katz, fostul director al cerealelor la Banca de Credit Român, din Brăila, care venind aicĭ acum douĭ anĭ a ştiut în puţină vreme să-şĭ creeze o bună reputaţie, formând o societate Warrant (gajurĭ comerciale) cu un capital de 3.000.000 (pesos. = 6.150.000 leĭ), care are scopul de a ajuta şi pe negustorul cel mic, avansându-ĭ contra documente 80 la sută din valoarea mărfeĭ.

PRESA ARGENTINEI

Cu toate că populaţia Argentineĭ este aproape ca a Românieĭ (7 milioane), presa este acĭ mult maĭ mare ca la noĭ. Dimineaţa şi seara apar ziare de 20—40 foĭ cu ultimele ştirĭ din străinătate (Europa şi republicele celelalte sud-americane). Intre alte multe jurnale ce apar aicĭ în capitală, „La Preusa" este cel maĭ mare şi cel maĭ vechiŭ ziar. El a ştiut să-şĭ atragă cititoriĭ. Fondatorul acestuĭ ziar, José C. Paz, care a murit, a fost şi un mare filantrop.

La „Preusa" oferă săracilor şi celor lipsiţĭ de mijloace tot soiul de ajutoare. Astfel în localul acestuĭ ziar sunt în fiecare seară cursurĭ de adulţĭ. Tot acĭ se daŭ consultaţiunĭ medicale, în cabinete higienice, moderne. Corespondenţă aicĭ şi la Paris poste-restante gratis şi multe alte înlesnirĭ.

Afară de ziare cotidiane, apar în fiecare săptămână o mulţime de reviste carĭ se vând eftin, cu ilustraţiunĭ din ţară şi străinătate.

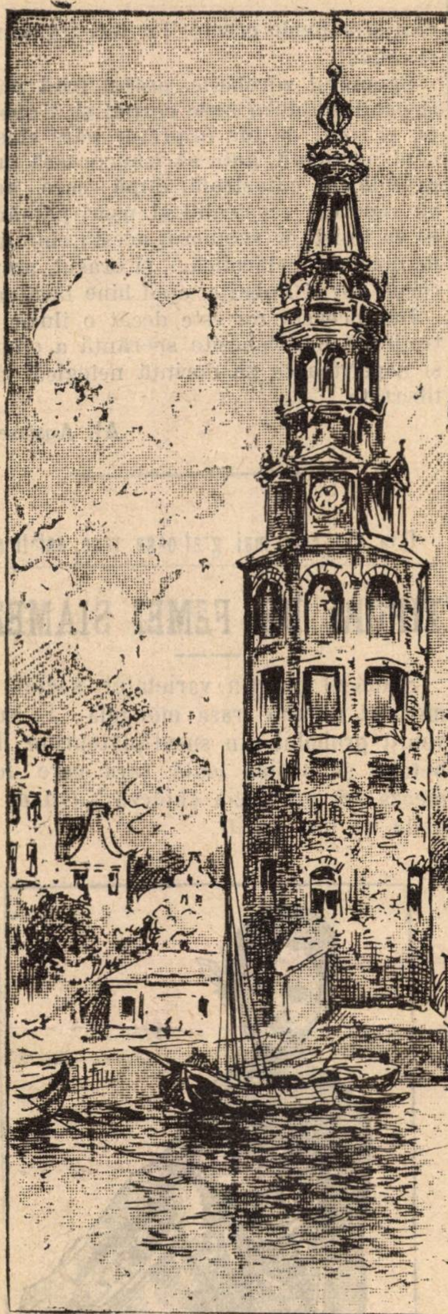
Buenos-Ayres. **Mico Naftalli.**

Curiosităţi pitoreştĭ

TURNUL MONTALBAN
din portul Amsterdam

In portul Amsterdam se maĭ văd şi acum urme din vechea cetate a Amsterdamuluĭ clădită pe insule de vase întărite de numeroase îngrămădirĭ de piloţĭ. De-alungul canalurilor în demi-cercurĭ paralele se văd liniile de arborĭ carĭ indică locul întăriturilor dispărute.

Din această veche cetate maĭ subsistă câte-va turnurĭ, între altele turnul Montalban. Acest turn are o vechime necunoscută. In secolul XVII, epoca de desvoltare comercială, după interminabilele lupte pentru independenţă, s'au adăogat etagiile carĭ se văd terminate printr'o cupolă ca aceea a bisericilor.

Turnul Montalban din Amsterdam

DIN MISTERELE
Continentuluĭ Negru

Caravanele de robĭ se înşiră pe drumurile fără sfârşit pe carĭ şi le deschid prin singurătăţĭ. O treime, un sfert, adese-orĭ maĭ puţinĭ încă din numărul bieţilor robĭ ajung în oraşele unde trebuesc vânduţĭ. Chiar de la începutul călătorieĭ, disperarea, oboselile, lipsa de hrană aŭ slăbit pe un mare număr dintre eĭ. Nicĭ unul poate n'ar ajunge la capătul călătorieĭ fără acea obicinuită nepăsare a negrilor care 'ĭ face să se deprindă cu cele maĭ rele tratamente.

Inainte de toţĭ, femeile îşĭ perd puterile.

Copiiĭ nu rezistă nicĭ eĭ maĭ mult. Şi nenorociţiĭ carĭ cad la pământ sleiţĭ de forţe, sunt ridicaţĭ prin loviturĭ de biciŭ.

Adesea orĭ calăiĭ lor, furioșĭ de ceea ce li se pare lor o revoltă contra lăcomieĭ lor, îșĭ omoară victimele printr'o lovitură de pumnal saŭ de box.

Și de câte orĭ, la halta de seară, nu s'ar fi făcut chiar un fel de despărțire violentă între ceĭ ce a doua zi aveaŭ să maĭ trăiască și aceia carĭ în curând aveaŭ să fie niște cadavre.

In cazurĭ d'astea, prin omorârea unor robĭ se economisesc merindele în pustie și cadavrele rămân acolo unde s'aŭ săvârșit omorurile.

Ișĭ poate închipui cineva sentimentul de groază al tovarășilor de nefericire aĭ acestor victime când în urma unor așa scene de asasinat, trebue să mănânce și să se odihnească în acelașĭ loc chiar.

Nu e lucru rar ca negustoriĭ aceștia de robĭ să se servească de armele lor pentru a potoli niscaĭ veleităţĭ de revoltă. Atuncĭ sclaviĭ, rănițĭ de moarte, sunt lăsațĭ zăcând pe nisip, legațĭ chiar uniĭ de alțiĭ, condamnațĭ să moară de cea maĭ oribilă moarte ce se poate închipui, cu perspectiva d'a fi devorațĭ de viĭ de animalele pustiuluĭ, leĭ, vulturĭ, furnicĭ.

Cu deosebire pe lângă puțurĭ, pe lângă isvoare se văd o mulțime de oase omeneștĭ carĭ daŭ pe față aceste măcelurĭ și asta din cauză că pe lângă acele isvoare fac de obiceiŭ haltă caravanele de sclavĭ. Acolo sunt părăsițĭ saŭ ucișĭ robiĭ carĭ nu pot să mează maĭ departe și maĭ cu seamă copiiĭ bolnavĭ a căror stare reclamă îngrijirĭ ce nu li se pot da. Câte drame lugubre s'au desfășurat în aceste locurĭ a căror singură amintire umple de teroare nopțile acelora, carĭ aŭ asistat la ele fără să le poată împiedeca.

Iată una din aceste miĭ de drame.

O bătrână negresă, mergea cu o mare greutate ducând în brațe pe un mic negrișor de 5 — 6 anĭ, slăbănog și foarte bolnav.

Copilul ținea înlănțuit cu brațele gâtul buniceĭ sale. Părul luĭ lung și lânos era despărțit în două pe frunte și pletele luĭ eraŭ împodobite cu perle de culoare; un colan, inele de fildeș la partea de sus a brațelor, brățelete și la glesne inele de perle albastre de porțelan arătaŭ că copilul era de o origină maĭ presus de cea ordinară.

Caravana din care femeea și copilul făceau parte d'abia plecase din buchetul de palmierĭ în mijlocul căruia se afla isvorul unde caravana făcuse popasul de noapte.

După câteva sute de pașĭ negresa și copilul fură lăsațĭ în urmă. Cum scăpaseră dânșiĭ de boxul djelahilor? Poate că oameniĭ aceștia eraŭ sătuĭ d'a lovi. Dânșiĭ nu puteaŭ să facă nimic pentru micul bolnav ce părea aproape de a'șĭ da sufletul.

Cât despre bătrână, valoarea sa comercială era nulă ; ea nu fusese luată de cât ca să crească pe micul negru, fiul șefuluĭ unuĭ trib; mama copiluluĭ murise înainte de plecarea caravaneĭ.

Și sărmana bătrână rămase cu micul murind în brațe, departe de orice ajutor. Dânsa văzu defilând și depărtându-se toată caravana la lumina auroreĭ care începuse a incendia cerul și pământul.

Atuncĭ bătrâna veni cu copilul lângă isvor. Nu'ĭ rămânea ca hrană de cât o mână saŭ două de grăunțe de sorgho ; se lipsi pe dânsa de această hrană pentru a întreține câte-va ore maĭ mult viața nepotuluĭ săŭ. Cine știe? Insă cum putea dânsa să spere că o caravană avea să treacă destul de curând pentru a'ĭ lua? Inimele mamelor aŭ iluziunĭ d'astea.

Ziua trecu încet în mijlocul acelor nisipurĭ carĭ fac căldura năbușitoare chiar lângă isvoare și la umbra palmierilor. In sfârșit veni noaptea fără ca ea să aducă nicĭ o răcoreală.

Insă impresiunea de singurătate nocturnă durează puțin.

Icĭ și colo încep să se audă strigăte ciudate, clefăiturĭ și chelălăiturĭ. Ele îșĭ răspund una alteia din depărtare ca niște ecourĭ sinistre. Maĭ multe siluete trec repede ; cete de șacalĭ urmează pe alte animale fără să îndrăznească a le ataca. Ele vin toate la râul format de isvor. Sosește o hienă și pune pe șacalĭ pe fugă. Pocitul animal îșĭ stinse setea la râu, îșĭ ridică spre lună ochiĭ clipitorĭ, lătră

Muzeul de la Bramberg Castle

Când vețĭ vizita Anglia, un ghid vă va indica o escursiune interesantă.

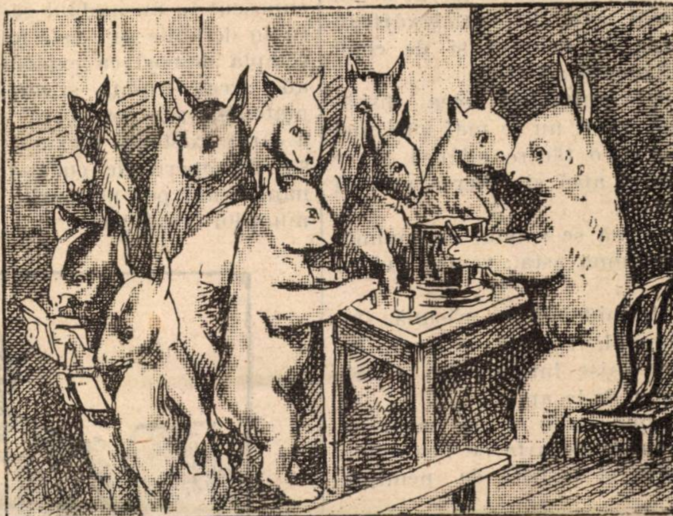
Este vizita casteluluĭ Bramber ale căruĭ ruinĭ sunt una din curiozitățile istorice ale conteluĭ de Sussex.

Dar nu ruinele acestea sunt singurele interesante ; e acolo un muzeŭ care prezintă deosebită importanță, este muzeul Potter, faimos în toată Anglia.

El a fost fondat în 1861 de către W. Potter.

Potter era directorul școaleĭ satuluĭ. In orele libere el se îndeletnicea cu vânatul păsărilor sălbatice, pe carĭ apoĭ le împăia.

Intr'o zi însă îĭ veni o idee : să compună scene umoristice cu „împăiațiĭ" luĭ. Și ideia o și puse în practică.

Pe când iepuriĭ coase, iepurașiĭ se uită la poze, în cărțĭ

Muzeul săŭ se compune acum din o sută două-zecĭ de subiecte expuse în tot atâtea vitrine și din cele două ilustrațiĭ ce publicăm se poate căpăta o ideie aproximativă de varietatea ce ele înfățișează.

Șoarecĭ de câmp jucând «domino»

Cu toate că scenele reprezintate sunt factice, animalele aŭ gesturĭ și atitudinĭ foarte „naturale".

Doru.

într'un mod plângător și se retrase, șchiop și deșelat.

Sacaliĭ se întoarseră înapoĭ ca să bea apă.

Dânșiĭ găsiseră carne proaspătă prin șesurile nisipoase și se săturaseră; acum nu le era decât sete. Eĭ se învârteaŭ foarte aproape de negresă și de copil fără să îndrăznească a'ĭ ataca.

D'odată, toate animalele aste dispărură de lângă izvor; nu se maĭ auzi niciĭ un zgomot. Era o tăcere adâncă și se auzia murmurul apeĭ și adierea aeruluĭ printre palmierĭ.

Bătrâna negresă se zgudui de spaimă; ea știa ce înseamnă asta: venise leul ca să bea apă.

O mugire formidabilă ce răsună întocmaĭ ca tunetul, îĭ arătă că nu se înșelase; un leŭ eșise într'adevăr dintr'o râpă a colinelor de la apus.

El înaintă spre isvor cu un pas greu, măsurat; văzu de departe pe negresă și pe micul negru și se irită de nemișcarea lor.

In seara trecută fusese împedicat d'a se apropia de isvor și acum era mare setea luĭ.

Mugia mereŭ a mânie; cu coada îșĭ bătea coastele; îșĭ arăta dințiĭ amenințătorĭ și-șĭ scotea limba cu ghimpĭ ca aĭ ariciuluĭ. Coama luĭ se mișca repede; ochiĭ luĭ străluciaŭ ca lumânările.

Inainta mereŭ.

Bătrâna se dete îndărăt cu câțiva pașĭ d'impreună copilul care era paralizat de spaimă.

Insă leul se apropie prin săriturĭ; păru a sta puțin la îndoială pentru a-șĭ alege prada apoĭ, repezindu-se într'o ultimă săritură, se înălță ca de vre'o 12 picioare și căzu asupra miculuĭ negru pe care bătrâna îl scăpase din brațe. Il apucă ca pe un miel, îl sfâșie cu unghiile, îl spălțăi și'l duse în vizuina sa.

Negresa leșină.

După treĭ zile, printr'o întâmplare desperată, ea fu găsită vie și luată de niște păstorĭ arabĭ care 'șĭ aduceaŭ de departe turmele ca să le adape la isvor.

Doru.

DIN ERA PIRAȚILOR

Misterul insu'eĭ Pekan

Buniculuĭ meu Tobia, vechiu marinar care a murit acum câțiva anĭ, i s'au întâmplat curioase aventurĭ. De la tatăl săŭ care asemenea fusese navigator, a învățat limbile franceza, engleza și espaniola, așa, că se putea servi de ele când se afla într'un port, s'au bastiment străin.

Pe la anul 1832, când împlinea al 15-a an, l'aŭ dat ca matelot la corabia „Uranie", care după câteva zile plutea spre New-Orleans încărcată fiind cu prețioase mărfurĭ.

Călătoria pe Atlanticul, cât și cea din golful Mexic, a fost cât se poate de plăcută și repede, iar după puțin timp, corabia se afla în gura luĭ Misisipi, când stăpânul vasuluĭ un bătrân olandez exclamă:

— Zăresc o pânză.

— Drace! zise căpitanul, uitându-se prin lunetă, nu e pilot după cum credeam, ci o mare și bine armată scună *) care îmĭ dă de bănuit.

— Credețĭ oare că e a vre'unuĭ pirat?

— Pe legea mea mi-e teamă, că nu cumva să fie teribila navă a pirateluĭ Petre Lafit. Eĭ. Tobia copilul meŭ, zi negruluĭ să vie aci.

Tobia, peste puțin apăru pe bord cu negrul, un om gigant, marinar isteț, cunoscând bine mările Indiilor, și toate primejdiile ce amenința corăbiile în aceste mărĭ.

— Antoane, îĭ zise căpitanul dându-ĭ luneta, cunoștĭ acel vas suspect?

— Da, răspunse negrul înspăimântat după ce se uită prin lunetă. E fulgerul navă corsară, condusă de însușĭ piratul teribilul Lafit, cunosc bine această scună.

Acum doĭ anĭ mă aflam într'un bastiment portughez, pe care l-am urmărit, și n'am fi scăpat dacă din întâmplare nu ne-ar fi venit în ajutor, o fregată engleză, care i-a pus pe fugă. Domnul și toțĭ sfințiĭ să ne ocrotească de a cădea în mâinile acestuĭ pirat.

După ce s'aŭ convins că aŭ în apro-

*) Corabia armată având treĭ catargurĭ.

IN IMPERIUL INDIILOR

Panah, paradisul neguștorilor

Dacă imensul imperiu al Indieĭ este cunoscut în ansamblul săŭ, se poate zice că în detaliile sale este ignorat. Și se întâmplă deseorĭ ca exploatatorĭ, după ce aŭ urcat munțĭ și aŭ străbătut vaste platourĭ, să descopere orașe și sate a căror existență nicĭ nu o bănuiaŭ. Așa s'a descoperit de curând districtul Panan, situat pe platourile avansate ale munților Vindhyas.

Vânzătorĭ de prăjiturĭ

Acest district este pus sub suzeranitatea rajahuluĭ din Bundelcund.

Districtul Panah este fabulos de bogat. El are mine de diamant carĭ întrec în bogăție cea maĭ mare parte a celorlalte mine din India și fac din acest loc o țară de vis ca în *O mie și una de nopțĭ*.

Districtul posedă două sute treĭ-zecĭ de miĭ de locuitorĭ aparținând la rase diferite; majoritatea sunt de rasă indiană; maĭ sunt Gondĭ, în număr de opt miĭ și tot atâția Kildĭ.

Orașul Panah, unde rajahul de Bundelcund avea odinioară un palat feeric, nu maĭ are azĭ de cât cincĭ-spre-zece miĭ de locuitorĭ, neștiutorĭ de splendorile trecutuluĭ, dar destul de bogațĭ și de fericițĭ.

La Panah, meseriile sunt lăsate pe seama reprezentanților raselor inferioare și sclavilor; tot lor le este lăsat și micul comerț. Aceștia sunt Gondiĭ și Kildiĭ carĭ merg din sat în sat și vând fructe, cereale, stofe, sacĭ de piele umpluțĭ cu apă, vin saŭ lichide parfumate saŭ aromatizate. Tot Gondiĭ și Kildiĭ îșĭ instalează pe străzĭ și pe drumurĭ mese scunde cu diferite prăjiturĭ făcute din carne de pește pe carĭ le vând trecătorilor.

Odinioară neguștoriĭ aceștia deveneaŭ în scurt timp foarte bogațĭ, căcĭ Indieniĭ avuțĭ plăteaŭ cumpărăturile ce făceaŭ de la eĭ cu praf de diamant saŭ chiar cu bucățĭ de pietre prețioase.

Dar cuceritoriĭ, engleziĭ, îșĭ făcură apariția, și atuncĭ Indieniĭ începură să cunoască prețul diamantelor lor și a aceluĭ praf strălucitor. Acum prăjiturile orĭ cât de delicioase ar fi nu se maĭ plătesc cu diamante.

Vetor.

pierea lor pe teribilul pirat, despre a căruĭ nelegiuirĭ se vorbea atâta, căpitanul ordonă să se ridice toate pânzele crezând, că astfel va putea scăpa, dacă nu ziua, cel puțin noaptea de urmărirea piratuluĭ, având încredere în iuțeala corăbieĭ sale.

Dar! trucul nu reuşi.

Nu e vorbă, iute era Uranie, dar şi scuna nu se lăsa pe jos cu iuțeala, chiar pe la amiază se vedea foarte aproape.

Noaptea fiind luminoasă, eraŭ vizibilĭ în tot timpul, aşa că orice gând de scăpare era exclus.

Spre zorĭ, se deslănțui o furtună din acele carĭ sunt comune în golful Mexic. Parte din pânze s'aŭ rupt în bucățĭ, restul s'a coborât din ordinul căpitanuluĭ.

Vijelia împingea necontenit vasul spre accidentata coastă nord-apuseană a Luisianieĭ, astfel că în cea maĭ mare primejdie a trecut toată ziua, iar când se întuneca, vasul se ciocni de o bancă nisipoasă, unde s'a şi înfipt căcĭ toate sforțările de aŭ deslipi aŭ fost zădărnicite. Uranie era pierdută.

Atuncĭ disperarea îĭ cuprinse, şi începură să se gândească la salvarea echipagiuluĭ, şi dacă ar fi fost posibil şi ceva din prețioasa încărcătură, dar fiind noapte puține pregătirĭ s'au făcut. Când se lumina am văzut în adevăr starea lor deplorabilă.

Vijelia s'a maĭ potolit, dar marea urma să fie agitată.

Căpitanul, ordonă să se coboare luntrea cea mare, şi luând cu el şase matelоțĭ a pornit, în căutarea uneĭ coaste de debarcare. In vas rămaseră bătrânul olandez, sub ordinele căruia s'aŭ pus 3 germanĭ, 2 englezĭ, bucătarul, negrul Anton şi micul Tobia.

Luntrea se depărta, dar abia făcuse vre'o 30 metri când un val uriaş o răsturnă înecând pe ceĭ aflațĭ în ea, şi acum iat-o plutind răsturnată.

Cu durere se uitaŭ sărmaniĭ la această mare mişcătoare, când negrul Anton scoase de odată un țipăt.

— Uite-o iar blestemata de scună.

Uitându-se în direcția arătată de negru aŭ văzut în adevăr nava pirațilоr care se îndrepta spre eĭ, şi de pe a căreĭ punte aŭ văzut de sigur naufragiul Uranieĭ.

— Aide să fugim strigă bucătarul, maĭ avem la îndemână luntrea cea mică.

— E inutil zise bătrânul olandez clătinând capul. Dacă luntrea cea mare n'a putut ajunge coasta, cum vom putea reuşi noĭ cu aceasta mică luntre, de altfel piratul pluteşte cu repeziciune şi nu vom putea scăpa.

Eŭ însă sunt de părere să încercăm de a scăpa zise negrul, maĭ bine să ne înecăm de cât să cădem viĭ în mâinile acestuĭ demon cu chip de om, care ne va măcelări.

— De ce să ne omoare odată ce nu ne vom opune, iar corabia şi încărcătura sunt la dispoziția luĭ.

— Atuncĭ ne va obliga să-l slujim sau să-ĭ fim robiĭ.

— Dumnezeu să mă păzească de a sluji un nelegiuit, zise bătrânul olandez, sunt marinar cinstit şi cinstit vreaŭ să rămân.

— Atuncĭ de ce nu fugĭ?

— Imposibil. Pirațiĭ lesne ne vor captura de oare ce cunosc maĭ lesne de cât noĭ aceste mărĭ pe carĭ le consideră ca proprietatea lor. Antoane uite-te unde sunt:

De pe scună s'aŭ lăsat două marĭ luntri carĭ se îndreptară spre naufragiațĭ.

— Eĭ! strigă conducătorul primeĭ luntre, în franțuzeşte şi apoĭ în englezeşte, ce vas e ăsta?

— Uranie, corabie olandeză naufragiată precum vedețĭ, căpitanul cu şase matelоțĭ căutând să debarce s'a înecat, răspunse în englezeşte bătrânul olandez.

— Ce încărcătură avețĭ?

— Difrite pânzeturĭ de lână, bumbac şi mătasă, parte din ele sunt distruse de apă.

— Nu-ĭ nimic le putem întrebuința şi pe aceste.

— Cred că nu vă vețĭ atinge de nişte nenorocițĭ de naufragiațĭ fără apărare, reluă bătrânul Olandez.

— De sigur dacă vețĭ fi cumințĭ nu vețĭ păți nimic, căpitanul Lafit e om de înțelegere.

Pirațiĭ năvăliră în corabie, deschizând şi prădând depozitele mărfurilor iar naufragiațiĭ aŭ fost puşĭ într'o luntre şi duşi pe scună nepermițându-le să ia nimic din corabie nicĭ chiar din lucrurile lor personale; le-aŭ lăsat numaĭ hainele de pe eĭ.

Pe bordul scuneĭ i-a primit însuşĭ căpitanul Lafit.

Acest faimos corsar, pe atuncĭ groaza mărilor şi în special a Mexiculuĭ, era un bărbat de o statură herculană, de vre-o 40 anĭ, având aspectul fioros; în mijlocul unuĭ păr şi uneĭ barbe ca pana corbuluĭ străluceaŭ doĭ ochiĭ oribilĭ de tigru. Purta un fel de uniformă a marineĭ, de coasta luĭ atârna o scurtă sabie, iar din cingătoarea luĭ se vedea eşind afară mânerul unuĭ pistol.

In englezeşte începu judecarea personaluluĭ Uranieĭ; stăpânul vasuluĭ (Uranieĭ) îĭ povesti toate peripețiile lor, şi isprăvi rugându-l să fie bun cu eĭ.

— N'am nicĭ un interes de a vă face vre'un rău dacă voițĭ să vă supunețĭ, zise piratul.

— Ce înțelegĭ prin aceasta căpitane?

— Ințeleg că oricine nu-ĭ cu mine e duşmanul meu, şi pe duşmaniĭ meĭ îĭ pedepsesc cum numaĭ eŭ ştiu.

— Dar noĭ nu ne-am opus.

— Nu, dar putețĭ odată scăpațĭ, să vă plângețĭ vre'unuĭ tribunal maritim.

Voițĭ să servițĭ în scuna noastră? atuncĭ suntețĭ prieteniĭ noştri, în care caz vețĭ fi obligațĭ a servi doĭ anĭ. După expirarea acestuĭ termen când vețĭ fi participat şi voĭ la afacerile... noastre vețĭ fi liberĭ căcĭ vom fi liniştițĭ că nu ne vețĭ trăda.

Bătrânul Olandez dând gânditor din cap răspunse:

— Nicĭ odată... sunt marinar cinstit şi creştin!

— Coborâțĭ scândura! răcni piratul.

O scândură se coborî puțin maĭ sus de suprafața măriĭ.

— Legațĭ mânile acestuĭ nebun, şi puneți-l pe scândură. Eĭ! Virgin.

Un negru uriaş apăru.

— E încărcat pistolul tăŭ?

— Da căpitane.

— Aşează-l în urechia acestuĭ bătrân stupid.

Negrul făcu întocmaĭ.

— Prin urmare primițĭ tot ce v'am zis, întrebă Lafit?

— Nu, zise bătrânul Olandez, am trăit cinstit şi cinstit vreaŭ să mor, fițĭ blestemațĭ nelegiuiților. Doamne în mâinile-țĭ îmĭ predau duhul...

— Foc ordonă Lafit.

O împuşcătură, şi corpul curagiosuluĭ bătrân se rostogoli în mare.

— Şi ceilalțĭ! țipă piratul.

Toțiĭ matelоțiĭ de arândul, precum şi negrul şi bucătarul fură puşĭ pe scândură, nimenĭ n'avu însă curajul bătrânuluĭ Olandez. Spre a-şĭ salva viața toțĭ primiră de a servi în bandă.

Sosi în fine şi rândul miculuĭ Tobia. Săracul băiat, îşĭ aminti sfaturile mameĭ şi a tatăluĭ săŭ mort de a nu se abate din drumul drept al virtuțieĭ, dar neavând curajul să refuze zise:

— Domnule, sunt încă atât de mic în cât nu cunosc lumea, fițĭ atât de bun şi dați-mĭ un termen spre a mă gândi.

Pirațiĭ râseră.

— Termen? strigă unul care pe cât se pare era sub-comandant, da, termen de jumătate minut, berbantule.

— Nu d'Orville, zse Lafit, lasă pe micu în pace, îĭ daŭ termenul cerut. Băețĭ ridicațĭ scândura.

După această scenă, scuna a plutit vr'o două mile spre apus şi acolo în dosul uneĭ micĭ insule a ancorat.

(Va urma).

Gh. Contouguris-Tulcea.

CĂTRE CITITORI

Anunțăm pe cititoriĭ noştri că vom publica orĭ-ce articole interesante privitoare la călătoriĭ saŭ vânătorĭ, în țară saŭ străinătate, ce ne vor fi trimese.

Articolele, scrise pe o singură parte a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate direcțiuneĭ «Ziaruluĭ Călătoriilor», strada Brezoianu, 11, Bucureştĭ.

La 25 Noembrie a.c.

VA AVEA LOC

Tragerea Marilor Premiĭ

Oferite de ziarul „UNIVERSUL" abonaţilor săĭ.

SE VA CÂŞTIGA

VILA de la SINAIA

Precum şi alte numeroase obiecte de mare valoare

La această tragere vor participa toţi aceĭ ce se vor abona cu începere de azi şi până în ziua de 24 Noembrie orele 12 noaptea.

Grăbiţi-vă şi vă abonaţi

Căcĭ cu un abonament la

„UNIVERSUL"

Puteţi deveni proprietar a uneĭ frumoase

Vile la Sinaia

anume construită pentru abonaţiĭ noştri

Preţul abonamentuluĭ a remas neschimbat

Un an leĭ 18; Şease lunĭ leĭ 9,15; Treĭ lunĭ leĭ 6,45